

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Patrocinium Defvntorvm

Hautin, Jacques

Leodii, M.DC.LXV.

Pars II. Confertur hæc repulsa cum aliis repulsis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

Patrocinium Defunctorum. *Lib. I. 65*

recussent, & ab hominibus de trivio se curassent adlegi, quot ludibriis, ac scommatibus fuissent concisi? Attamen inter filium Cæsaris, ac Dei, quantum interest? quàm ergo piis manibus pudendum repudiassent excelsum inter filios Dei gradum, & plebeio in statu per ignaviam jacuisse, nec damnatum hoc reparare posse in æternum! nempe longè turpius, ac tristius est, quàm Regis filio excidere imperio, & familiã Regiã, & in plebeium ordinem redigi.

210.
Defunctis
quàm pro-
brosam re-
jecisse spõ-
se divina
dignitatẽ.

Quid jam dicam de Sponsæ Numinis dignitate? Pariter enim de illã disputare licet, tantum interesse inter eam dignitatem Sponsæ divinæ, quàm anima nostra accuratã sui custodiã, studiõque Numinis demerendi, consequi potuisset, & illam, quam consequetur, quantum interest, inter sponsam Regis, & servam. Cùm ergo, dedecus inter mortales intolerabile esset; nuptias Regis, posthabuisse nuptiis mancipii, dici non potest quantopere pudeat defuncti animam respuisse arctiorem cum Deo necessitudinem, & mancipii instar illi servuisse: præsertim cùm ejusmodi rejectus in Numinis injuriam caderet, quod perspectum sit hominum usu, atque indignatione, quæ sæpè ad furorem usque defævit, nihil gravius accidere hujusmodi repudiatione. Novimus Agnetes, Agathas, Lucias, aliãque nobilissimas, & plurimas puellas per omne supplicii genus morti datas, quòd procos repulissent. Hanc enim repulsam ascribebant illi injuriæ, sui-que despectioni, ejusque impatientiã, furorẽque perciti innocentissimas virgines de Christianã Fide ad Judices deferebant. Quis igitur esse potest Numinis sensus, cum suas nuptias turpiter rejici animadvertit: postquam, ut Sanctæ Gertrudi significavit, per filium suum JESUM in terras legatum 33. annorum spatio non aliud egit, quàm ut castissimum animarum connubium obtineret, nihilque etiamnum molitur, quàm ut hujus voti fiat aliquando particeps. Ipsa verò animæ rejectionis suæ conscientiã, quàm dirè cruciantur, dum hæc apud se reputant dies noctesque, nec possunt non reputare! sed quantò tormentur durius, dum adulteria sua spiritalia, divortiãque cogitant, dum sterilitatem expendunt illæ, inquam, animæ, per quas stabat plurimorum, ac clarissimorum Dei filiorum matres esse, nisi rebus creatis per nefas adhærere maluissent! Itaque huc spectat illud amarissimum Numinis iudicium apud Vatem Ezechiëlem c. 23. *Quia oblata es mei, & projecisti me post corpus tuum: in quoque porta scelus tuum, & for-*

nicationes tuas, id est, pœna sceleris, atque huiusmodi fornicationum spirituum perferenda tibi est, vel teipsã, scelerisquẽ conscientiã tortore.

PARS SECUNDA.

Confertur hæc repulsa cum aliis repulsis.

MITTO nunc de amicitia divinæ rejectione dicere, sive quia proximè superius paucis illam attigi, sive quia hæc sufficiunt, ut turpitudò, quã de agimus, pudorque, ac dolor ex ea enatus innotescat. Quoniam tamen magis animos ferire solent res cum aliis compositæ, quàm simpliciter propositæ, prodeat primùm in medium Regina Vasthi, & infelicissimam suam sortem, summamque infamiam tacita defleat; nec enim idonea tanto luctui verba inveniri queunt. Desponsa erat Assuero Regi potentissimo, qui regnavit ab India usque ad Aethiopiã super centum viginti septem provincias. Evenit porrò aliquando, ut ab illo iuberetur in ornatu regio illi se sistere, nempe ad ipsius eximium decorem cunctis populis sibi subiectis in regio convivio ostentandam. *Qua renuit, & ad Regis imperium venire contempsit, unde iratus Rex, & nimio furore susceptus, interrogavit Sapientes, qui ex more regio semper ei aderant; cui sententia Regina Vasthi subiaceret, quæ Assueri Regis imperium, quod per Eunuchos mandaverat, facere nolisset, responditque Mamucham audiente Rege, atque Principibus, non solum Regem læsit Regina Vasthi, sed & omnes populos ac Principes, qui sunt in cunctis provinciis Regis Assueri. Egre dietur enim sermo ad omnes mulieres, ut contemnant viros suos. Quid denique? Si tibi placet, inquit, egrediatur edictum à facie tuã, & scribatur iuxta legem Persarum, atque Medorum, quàm præteriri illicitum est, ut nequaquam ultra Vasthi ingredia. ur ad Regem: sed regnum eius altera, quæ melior est, accipiat, & hoc in omne, quod latissimum est, provinciarum tuarum divulgetur imperium, & cuncta uxores tam maiorum, quàm minorum defferant maritis suis honorem. Placuit consilium Regi, & Principibus. Hæc est tragediæ catastrophæ, hæc misera fors Regi- næ potentissimæ, repudiari primùm, tum repudii eius causam vastissimo illo imperio divulgari cum infamiã ingenti, adeò ut Assuerus ipse irã sedatã infelicitatem tantam miseraretur.*

211.
Confertur
ea turpitu-
do cum in-
famia Va-
sthi Regina

Sed quantò defunctis calamitosius est è præcelso gratiæ, gloriæque, ac Sponsæ divinæ

212.
Et illi præ-
fertur.

divinæ gradu, quem assequi licebat, de-
surbari ad infimum, quàm è sponsæ Regis
Assueri, ac Regina celsitudine ruere in
plebeium; cùm gloria omnis humana cœ-
lesti vel minimæ nimum quantum conce-
dat: quantò probroius illud animæ ingra-
tæ repudium toti olim mundo divulgand-
um, & iam Numini, Angelisque esse no-
tum, quàm regno Assueri! Equidem plus
verecundiæ atbitror inuri piis manibus, vel
inuri posse ex eo capite, quàm pluribus
cuiusmodi Reginis ex pari abiectione, cui
tamen mortem crudelem haud dubiè præ-
optassent.

213.
Et cum pro-
bro Anti-
patri.

Veniat nunc in contentionem Antipater
Herodis Infanticidæ filius, mali scilicet
corvi malum ovum. Hic cùm Mariamæ,
duorumque eius filiorum Alexandri, &
Aristobuli cædem pessimis dolis, ac crimi-
nationibus machinatus esset, ut per Ma-
chabææ Gentis ruinam ad Judææ regnum
grassaretur, cùmque iam Herodis hæres
ultimis tabulis scriptus esset, parentis vi-
tam, seriùs voto suo viventis, veneno ap-
petiit. Convictus deinde parricidii atten-
tati, aliarumque infandarum cædium, in
custodiam datur. Interea Herodes senio,
morbisque fessus properabat ad mortem;
nec minus Antipater, et si clausus, & dam-
natus, aspirabat ad regnum. Quare custo-
dem carceris, quæ promissis, quæ minis
urgebat, liberum ut evadere quantocyùs
fineret. Quæ res cùm ad Herodem à cu-
stode delata esset, ille iustissimo in parricid-
iam furore, exiguum quod erat vitæ, &
propè supremum spiritum exhauriens,
Antipatrum necari iussit. Atque hic exitus
fuit ambitionis cruentæ, eò truculentior,
quò iam spe regnum præceperat,
quando vita pariter, & regno exutus est.
Verùm nec ista calamitas componi digna
est cum piorum manium, quam tractamus,
miseriâ, quando nec Judææ regnum quid-
quam est ad dignitatem, unde illi propter
focordiam excidunt, & nex properata longè
dulcior est diurnâ, ingentique infamiâ,
imò parricidii, totque cædium reo,
ac conscientis cruciato, vitâ suavior esse
debebat.

214.
Item cum
S. Hormif-
dæ.

Verùm haud scio, an quidquam hoc in
genere contigerit, quod probrum S. Hor-
midæ ob Christianam Fidem illatum
æquare possit. Erat Hormisdas clarissimâ
inter Persas familiâ, Regi proximus, &
rerum gestarum gloriâ perillustis, quando
Rex furore in Christianos percitus, ut aliis
terrorem incuteret, eum primùm aulâ
amovet, tum bonis exiit, eaque ejus fa-
mulo donat: exinde virum tantum came-
los regios curare jubet. Satisne? minimè

fatis; quin hætenus jocus, & ludus. Ea
dedecus dedecorum. Hormisdæ uxor
famulo illi, nec repugnans datur in spon-
sam, neque tamen illic sistitur. Quid ve-
rò addi potest ad dedecus? id nempe, Hor-
midas famulo, & uxori infidæ, liberisque,
suamet in familiâ, ac domo mancipii instar
servit. O probrum inauditum! & tamen
infamiâ piorum manium longè tolerabilius
est. Nam fieri ex conjugè conjugis &
servi famulum, lapsus quidem, & abjectio
summa est, sed ab humanâ dignitate, quæ
revera semper abjecta est. At pii manes
è divinæ Sponsæ sublimissimo gradu in in-
fimum se ruisse plangunt. Deinde si de
verâ gloriâ agitur, fidei causa totum hoc
S. Hormisdæ probrum fecit gloriosissi-
mum: at causa depressionis defunctorum,
depressionem ipsâ probrosior est.

ARTICULUS III.

*Exponitur sigillatim tristitia pio-
rum manuum ex peccati
macula.*

PRÆFATIO.

ET SI noxæ piorum manium, vel ante
obitum si mortiferæ, vel si veniales in
obitu, aut post obitum revera deleantur,
tamen earum turpitudine utcumque præte-
rita, eos cruciare non desinit, quamdiu
expiatorio carcere atinentur. Etenim
tamdiu puniri perspectum est: poena au-
tem quædam exprobratio est turpitudinis
culpæ, ac proinde quamdiu poena manet,
exprobratio ista maneat, necesse est. Cùm
igitur, ut fide certum est, condonatâ, de-
letâque culpâ, poena luenda manere possit,
ac solita sit, præerita turpitudine culpæ pios
manes excruciare potest. Porrò tristitiâ
illâ manes gravius, quàm mortales affici,
duobus maximè ex capitibus liquet, noti-
tiâ, & amore. Siquidem perspectum est
notitiam, sive criminum recordationem,
quatenus ab imaginatrice sejungitur, est-
que mentis propria, in mente ipsâ proxi-
mè insidere, atque adeò spiritalem esse
(ut & mens) & nesciam corrumpi. Con-
stat itaque criminum antea cæ vitæ recor-
dationem, ab obitu residere in animâ: &
quidem puriorem, certioreque, quo-
niam à phantasmatis illam velut obnubi-
lantibus, est libera. Verùm esto, fac pe-
rire cum vitâ rerum præteritæ vitæ memo-
riam: certè quidem singulorum crimi-
num exactissimum à morte examen, sive
clarissima, perfectissimâque eorum imago,
menti

215.
Memoria
criminum
manet, au-
getur, post
mortem.